

VI. НА ПЪТ ПРЕЗ НОЩТА

Много хора разказват, че тревата и цветята разговарят нощем. Ако това е истина, то сигурно през тази нощ всички ливади шепнеха:

„О, дечица малки! Накъде сте поели нощес на толкова дълъг път?“

Но Хлапич не мислеше, че този път е дълъг, нито мислеше за това, че той не може да го измине преди онзи, който се вози с кола. Хлапич си мислеше, че на всяка цена трябва да стигне до къщата на Марко преди зазоряване. А това е много добре, защото краката на онзи, който мисли така, вървят сами.

Краката на Хлапич наистина вървяха толкова добре и бързо, че Гита скоро се умори. Това беше, защото тя не познаваше Марко и не желаше така горещо да му помогне.

„Хлапич! Ще си почина малко“ - каза Гита след известно време.

През нощта всеки човек говори по-тихо, защото е такава тишина, че всяка дума се чува надалеч.

„Аз не съм уморен“ - каза Хлапич. - „Нямам време. Хайде, още малко, Гита“. Той веднага се уплаши да няма трудности с Гита.

Гита само въздъхна малко и пак продължиха да крачат по пътя.

Разбира се, Гита непрекъснато си мислеше за врания кон, за Гърга и за черния човек. Тя разсъждаваше как ли са могли да доведат врания кон в цирка покрай толкова стражари в онзи град. Накрая попита Хлапич:

„Хлапич, как така стражарите не са хванали черния човек и Гърга, когато пристигнали в града с врания кон?“

„Това е така, защото тук стражарите обикновено стоят на ъгъла, а злодеите карат по средата на улицата“ - отговори Хлапич.

На Гита това се стори наистина много смешно, но тогава веднага си помисли, че Хлапич е чирак и сигурно е по-умен от нея. И така Гита пак замълча.

Така и така, разговорът им с нищо не помагаше, защото, все пак, въпреки целия разговор, на пътя през нощта беше много странно и всеки, който още не е вървял през нощта между ливади, ще си помисли, че сънува.

Край Гита и Хлапич всяка минута прелиташе някоя голяма нощна пеперуда, която размахва криле като птица. По тревата край пътя, точно до Гита, подтичваше един стар настръхнал таралеж, а там из ливадите, всяка минута щръкваша дългите уши на някой заек. А онова,

което шумолеше и пробягваше през храсталака точно край Хлапич и Гита, бяха пъдпъдъци.

През нощта животните не бягат така от човека, както през деня, и не са така плашливи, понеже животните знаят, че човек се бои през нощта, а те не се боят.

И наистина, на Хлапич и Гита все пак щеше да им бъде страшно посред нощ на големия път. Но с тях беше Бундаш, а Бундаш весело тичаше пред тях, махаше с опашка и вдигаше глава към Хлапич, сякаш му говореше:

„Хайде да вървим сами! Аз познавам добре всичко това!“

Когато минаха така още една отсечка от пътя, Гита каза:

„Хлапич, хайде малко да починем! Аз не мога повече!“

Действително, крачката на Гита бяха още помалки от тези на Хлапич, а тя беше обула само малки копринени обувчици, а Хлапич имаше ботуши.

„О, Гита, има още много път пред нас, трябва да минем още много села и един кръстопът“ - каза Хлапич.

Когато Хлапич спомена кръстопът, Гита се сети веднага как там на кръстопътя препускаше вчера каруцата и подплашените коне и как падна пред тях черният човек.

„Хлапич, Хлапич, ами ако сега неговата каруца ни настигне и ни намерят на пътя!“ - каза Гита и започна да плаче.

Когато Гита заплака, то, разбира се, вече не беше възможно да продължат. Тя седна край пътя и покри лицето си с ръце.

Хлапич стоеше пред нея и мълчеше. „Какво да правя сега?“ - мислеше си Хлапич. Не можеше да остави Гита сама в нощта на пътя, а с нея сигурно няма изобщо да стигне до къщата на Марко преди зазоряване. На Хлапич му стана мъчно, защото си представи как вижда и чува отдалеч как черният човек се промъква крадешком, за да отведе онази хубава шарена крава на Марко! „Какво да направя? Какво да направя?“ - мислеше си Хлапич.

О, Боже! Де да можеше някой да дойде сега на помощ на този малък чирак, който стои тъжен на пътя!